
PARLAMENT DE CATALUNYA

Compareixença davant la Comissió d'Empresa i Coneixement

Projecte de llei de comerç, serveis i fires

COMPAREIXENÇA FEDERACIÓ DE MUNICIPIS DE CATALUNYA (FMC)

Il·lma. Sra. Esther Pujol Martí

Alcaldesa de Tiana i
Presidenta de l'Àmbit de Desenvolupament Econòmic i Ocupació de l'FMC

Dijous, 4 de maig de 2017

Senyor President, senyores diputades i senyors diputats,

Volem agrair a la Comissió la invitació formulada a la nostra entitat per comparèixer i oferir en seu parlamentària la visió i la posició dels governs locals de Catalunya respecte d'aquest important projecte de Llei.

Certament, hem de dir que el camí seguit per aquesta iniciativa legislativa del Govern no ha estat fàcil. En primer lloc perquè l'objectiu de compilar en un sol text la legislació vigent en matèria de comerç i fires (Decret legislatiu 1/1993, de 9 de març, sobre comerç interior; Llei 8/1994, de 25 de maig, d'activitats firals; Llei 8/2004, de 23 de desembre, d'horaris comercials; i Llei 1/1990, de 8 de gener, sobre la disciplina del mercat i de defensa dels consumidors i dels usuaris); actualitzar, sistematitzar i clarificar conceptes; i simplificar la regulació i reduir les càrregues administratives, és des del punt de vista objectiu un objectiu molt ambiciós i, per tant, complex, difícil. En realitat, tots els objectius fixats per la nostra UE en matèria de competitivitat tenen les dificultats que vostès ja coneixen des del Tractat de Lisboa fins l'actual Estratègia UE 2020.

Bé, per tant, volem subratllar que compartim la dificultat i fem costat per seguir, amb passos segurs, en el camí de la innovació i la modernització dels sectors de l'activitat econòmica que el projecte de Llei pretén regular.

Dit això, però, hem de recordar als grups que el Govern ha tramès el seu projecte de Llei a aquesta Cambra sense comptar amb el suport dels Governos

Locals de Catalunya. Així ha estat, i així es reflecteix en els acords de la Comissió de Govern Local de Catalunya (CGLC), en el sí de la qual, es va retirar l'avantprojecte en una primera ocasió i es va informar el text en una segona convocatòria posterior, però sense el consens dels governs locals representats en aquest òrgan. Malauradament, el text aprovat pel Consell Executiu i tramès al Parlament no va poder ser consensuat amb els governs locals de Catalunya – en el cas de la ciutat de Barcelona la visibilitat de les discrepàncies també va quedar reflectida en el sí de les comissions mixtes que es van celebrar abans de l'aprovació de l'Avantprojecte per part del Govern. Entenem que la compareixença de l'Ajuntament de Barcelona en aquesta Comissió haurà deixat testimoni d'aquestes discrepàncies com ho va fer davant la nostra entitat.

Val a dir que haguéssim volgut enriquir el text de l'Avantprojecte amb les nostres propostes de millora. Tot i haver mantingut contactes amb el Departament, per articular línies de col·laboració entre les administracions implicades en l'Avantprojecte i assegurar així la introducció de propostes de millora en el text, no hi ha hagut un resultat satisfactori ni en el text tramès pel Departament a la Comissió de Govern Local del dia 17 d'octubre de 2016 – en la qual es va retirar – ni en la Comissió de Govern Local de Catalunya del dia 9 de novembre de 2016, en la qual la proposta d'informe al text va merèixer el vot contrari de la representació dels governs locals de Catalunya.

Com hem dit, el consens no va ser possible. Ara confiem que aquest tràmit parlamentari sigui una nova oportunitat per apropar posicions amb els governs locals de Catalunya. I per això ho tornem a intentar.

Les qüestions que hem plantejat han incidit sobretot en la regulació de la venda i prestació de serveis mitjançant estructures o parades desmuntables o vehicles botiga – venda no sedentària - un dels aspectes més polèmics- especialment les relatives al règim de transmissibilitat de les autoritzacions, entre d'altres. Però també les referents a la tipologia dels serveis, necessàriament vinculats a l'activitat comercial – i que haurien de qualificar-se així en el títol del Projecte-, l'afectació d'empreses domiciliades fora de Catalunya, la regulació de les zones de degustació, i el règim sancionador.

En relació amb la venda no sedentària regulada a l'article 15 del Projecte de Llei – un dels més extensos-, considerem injustificada la determinació d'una durada mínima de les autoritzacions -15 anys, prorrogables per períodes idèntics- fixada al seu apartat cinquè. La tècnica ordinària pel que fa a les normes concessionals és, precisament, posar límit, és a dir, fixar una durada màxima, però no mínima. Sota el pretext de l'amortització de les inversions i de la *“remuneració equitativa dels capitals invertits”* la proposta de regulació no pot, amb rigor, generalitzar aquest període mínim. En tot cas, les vigents normes comptables que regulen els períodes d'amortització segons els tipus d'inversió ens permetran situar aquests terminis en termes d'equilibri entre l'interès públic de l'autorització i

l'exercici de l'activitat comercial amb allò que s'anomena al projecte "*remuneració equitativa dels capitals invertits*".

Pel que fa a la lletra a) de l'apartat 3 de l'article 15, que contempla les parades a l'entorn de mercats fixos, el text impedeix la ubicació de parades alimentàries de tipus km.0, per posar un exemple, dintre dels mercats fixos. D'altra banda, la lletra c) de l'apartat 3 d'aquest mateix precepte conté un incís -"amb motiu, o no, de festes..." que considerem s'hauria d'eliminar perquè l'aclariment no aporta cap valor normatiu al text.

Des d'un punt de vista més formal, i amb la redacció de la lletra e) de l'apartat 3 de l'article 15, relativa als mercats itinerants, hem de posar de relleu la inconveniència de que les zones prèviament autoritzades i delimitades per l'ajuntament puguin ser objecte d'ús efectiu amb una simple "comunicació prèvia" a l'ajuntament. La redacció del precepte podria emparar, per exemple, l'ús d'un espai privat mitjançant una simple "comunicació" amb els problemes que pot comportar per a l'ajuntament per raó de mobilitat, seguretat exterior, etc. que requeririen també l'autorització prèvia.

D'altra banda, caldria determinar si la previsió de l'article 15.4, cas d'inexistència d'ordenança municipal, tindrà efectes retroactius o no per a municipis concrets. És a dir, si la inexistència d'ordenança comportarà *ope legis* la falta d'autorització prevista a l'apartat *in fine* d'aquest paràgraf.

Finalment, i pel que fa al sorteig previst tant en el cas del procediment obert de concurrència per a l'atorgament d'autoritzacions com en el cas del procediment previst per a la transmissió de les mateixes, la nostra proposta és que tots dos siguin públics.

Hem de subratllar en aquest punt que les qüestions que ens preocupen coincideixen en molts punts amb les propostes de millora que ja va plantejar l'Ajuntament de Barcelona durant l'elaboració de l'Avantprojecte. La major part d'elles centrades en la defensa de l'autonomia municipal -no solament les relatives a l'article 15 tot i la seva importància – també les relatives al personal inspector - articles 55.3 i 57; a la instrucció d'expedients sancionadors –article 64.-1; resolucions sancionadores –article 66-; sancions de tancament i publicitat de les sancions- articles 77 i concordants -, i a la mateixa disposició addicional 5a –relativa a l'afectació de les sancions-. Finalment, i amb el valor que això comporta, la necessitat d'incloure una disposició addicional que reconegui de forma clara el règim especial del municipi de Barcelona.

Bé, en el sentit competencial trobem a faltar a l'article 1.b) el principi de respecte a l'exercici legítim per a la resta d'administracions –també les locals - de les seves competències, previst a l'article 55 de la LRBRL. És clarament insuficient a la vista del nostre l'Estatut limitar-se als principis de cooperació i coordinació. Aquesta insuficiència es revela també a l'article 8.2 que no preveu el compliment de la normativa municipal entre el llistat de disposicions a les quals han de donar compliment les activitats comercials.

D'altres manifestacions de la falta de mirada local del projecte són:

a) L'article 36 que, referint-se a la regulació vigent pel que fa als horaris comercials, no reconeix les particularitats del municipi de Barcelona previstes especialment a l'article 75 CMB i que afectarien la determinació de zones turístiques a efectes de llibertat d'horaris.

b) o la més transcendent de l'article 53 que no reconeix les competències municipals per adoptar polítiques de foment de la competitivitat del comerç urbà, i les reserva en exclusiva a la Generalitat. D'aquesta manera, els governs locals no disposen de cap marge per establir aquest tipus de polítiques ni encara menys per a la creació dels anomenats Bid's, àrees de gestió per als centres comercials urbans.

També és força significatiu de les mancances a les quals ens referim que per tal que les administracions locals puguin adoptar algun conveni de col·laboració amb entitats professionals en aquesta matèria calgui un desenvolupament reglamentari.

En fi, el projecte restringeix també de forma important la competència sancionadora dels governs locals, limitant-la a determinades infraccions lleus i només a un tipus molt restringit d'infracció greu; i exclou d'aquesta competència, per exemple, l'incompliment de la normativa aplicable a establiments de venda automàtica, la realització de l'activitat comercial o la

prestació de serveis en espais de titularitat pública o privada sense les condicions legalment establertes per a exercir-les, l'incompliment de la normativa local que regula els criteris i determinacions de localització dels establiments comercials, obstrucció a les inspeccions, o consignar dades falses en declaracions responsables, entre moltes altres.

En l'ordre de la tècnica normativa entenem que el text del projecte hauria d'acollir algunes modificacions: a) A tall d'exemple, l'exposició de motius tracta sobre les raons d'interès general que poden permetre limitacions a l'accés i l'exercici de l'activitat comercial i de serveis, o requisits concrets. Considerem important que el Projecte delimiti la conveniència de justificar la seva concurrència i concreti quan es dona o no la circumstància de l'existència de raons d'interès general (article 1); b) També i en relació amb les empreses que estiguin domiciliades fora de Catalunya, l'article 8 hauria de preservar i delimitar que l'exercici de l'activitat comercial i de la prestació de serveis és en l'àmbit territorial de Catalunya. De manera que la Llei deixi clar que una empresa amb domicili social fora de Catalunya haurà d'observar la legislació sectorial catalana únicament dintre de Catalunya.

Més enllà d'això i amb relació al fet que el text s'ocupi de delimitar l'indici màxims o mínims de les anomenades "zones de degustació" aquesta regulació hauria de permetre que la casuística concreta sigui abordada i regulada pels municipis.

Tampoc veiem justificada la raó d'una regulació general, indiferenciada, sobre el còmput de superfície de les terrasses. Aquí també les ordenances municipals haurien de tenir marge regulador en funció de les singularitats. Val a dir, en tot cas, que és positiu l'article 11 del projecte en permetre que les ordenances municipals determinin la superfície d'aquestes zones, sense que aquesta pugui superar el 33% de la superfície de venda de l'establiment.

Respecte del contingut de l'article 16, relatiu a la venda per internet o a distància: en som partidaris d'una visió integral i integrada de la regulació. S'hauria de recollir, per tant, en coherència amb els objectius que declara l'exposició de motius del projecte, de la mateixa manera que trobem a faltar aquesta visió per superar normativament el Decret Llei 1/2009, d'equipaments comercials.

D'acord amb el que ja va defensar l'Ajuntament de Barcelona en el tràmit d'al·legacions, i en un altre ordre de coses— però també en coherència amb la resta de la Llei - coincidim en què l'article 54 hauria d'habilitar legalment als ajuntaments per regular aquestes àrees a nivell municipal, a partir d'un desenvolupament reglamentari d'aquest precepte on puguem aportar la nostra opinió.

En l'apartat d'infraccions i sancions, en els quals la tipificació i graduació han de respectar criteris de proporcionalitat veiem que l'article 71.4.c) contempla com a infracció lleu l'exercici de la venda no sedentària sense autorització municipal.

En canvi, l'article 72.14 defineix com a infracció greu "no disposar de les autoritzacions o llicències corresponents establertes en aquesta Llei". Més enllà d'aquestes mancances de tècnica normativa, i en aquest apartat regulatori del règim sancionador, el projecte de llei necessita empoderar els governs locals.

Finalment, hi han d'altres aspectes que també de forma coincident amb l'Ajuntament de Barcelona ens porten a considerar millores en el text com és el cas de l'article 52.2 (formalització de convenis) que preveu que les administracions locals puguin establir convenis de col·laboració amb les entitats que representen els sectors professionals de la distribució comercial. El precepte oblida d'altres entitats com les territorials, que representen un eix o entorn comercial. Això és important perquè l'article 54 referent a les àrees de gestió dels centres comercials urbans remet a aquest article per tal de poder accedir al règim de foment.

També l'article 36.5 relatiu a l'ampliació de la franja horària es preveu per als establiments situats en una zona determinada o per a tot el terme municipal. L'apartat 6è no preveu el cas que sigui un sector d'activitat que ho pugui sol·licitar per raó d'un esdeveniment sectorial i fora bo que ho tingués en compte.

Creiem que cal partir, des d'un punt de vista conceptual de la regulació comercial, del criteri de la defensa de l'autonomia local a la llum del principi de subsidiarietat que acull i protegeix la Carta Europea d'Autonomia Local (CEAL) i

l'article 84 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya (EAC) . En aquest sentit, el que demanem als governs locals de Catalunya és una legislació que, a partir d'aquest enfocament, doni seguretat jurídica a operadors i consumidors d'acord amb els principis de llibertat d'empresa que dimanen de la normativa europea, i sense cedir a grups de pressió; en resum, una normativa objectiva i imparcial guiada per l'interès comú.

Per això, reclamem el màxim marge d'autonomia municipal en la regulació, en tot allò que no afecti interessos supramunicipals. Per posar un exemple, les zones de degustació han de poder ser fixades a nivell municipal, o els horaris d'obertura comercial més enllà dels municipis turístics: és legítima la competència intermunicipal per atraure clientela de municipis propers, si el sector ho demana.

Això requereix confiança en els municipis : Som els primers interessats en una regulació del comerç i els serveis a les nostres ciutats i pobles que garanteixi els drets dels consumidors i el desenvolupament actiu i rendible del sector professional, ja que contribueix a generar riquesa als municipis.

Tècnicament, considerem un error no encabir en aquesta llei la regulació dels equipaments comercials; no afrontar la superació del decret llei 1/2009, així com no afrontar una regulació dels BID.

Senyor President, entenem que -tal i com ho vam expressar en el sí de la Comissió de Govern Local-, el Projecte necessita una visió en clau local. Estem a temps d'apropar plantejaments –també de millorar tècnicament el projecte de llei-. Aquesta és la nostra voluntat des de la col·laboració i la cooperació. Confiam que les propostes de millora de la nostra entitat relatives a la defensa de l'autonomia municipal; és a dir, als articles 15, 17, 36, 55.3 i 57, 64.1, 66, 77 i 80.1 i 84.1 i disposició addicional cinquena del Projecte, les relatives al règim sancionador dels articles 71.4.c) i 72.14 i concordants, les observacions de caire tècnic i, finalment, el reconeixement clar del règim especial del municipi de Barcelona, puguin integrar-se en el text final i que la base de suport parlamentari a aquest Projecte de Llei sigui el més ampli possible.

Moltes gràcies. Estem a la seva disposició.